

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DE CÓS PRESENT.

S EMBLAVA que l' héroe de Sagunto era 'l puntal de la restauració. Semblava qu' ell que l' havia feta era qui havia de garantir-la. Totom l' hi deya 'l General Garantia, y Sagasta, que quan lo de Sagunto vá caure de la baseta, acceptava, ab tal de governar, lo concurs del fiador, del home necessari, del general invicte que vá immortalisarse á la sombra de un garrofer.

Los homes qu' estiman á la Restauració sentian esgarrifansas cada vegada que algú aconsellava á n' en Sagasta que 's desfé del home de Sagunto.

Per ells no hi havia un altre Martinez Campos. «No es orador, deyan: quan parla fá riure: á cada pas comet una indiscreció; no toca bola y alguns cops que vol tirar fá malas y estripa la bayeta ab lo taco... tot lo que vostés vulgan; pero es un home fiat, té la lealtat del gòc, estima al amo, posseheix bon nás, burda, fá respecte y si convè mossega.»

Per ells lo general Martinez Campos tenia l' exércit dintre del puny: los jefes y oficials eran tots de la sèva omnimoda confiança, y en los quartels no 's tirava un sigró més á l' olla sense que arribés al seu coneixement.

Ab un home aixís l' Espanya podia estar ben tranquila: Sagasta podia anar á Ayguas bonas á beure 'n uns quants vasos; tots los ministres pedian dirigir-se á passar l' istiu á la torre y en Rius y Tautet estarse barrantant la manera de celebrar las próximas firas y festas posant algunas primeras pedras.

Quan tot de un plegat...

¿Porqué volveis á la memoria mia Badajoz, Seo de Urgel, Santo Domingo...?»

Aquestas insurreccions militars tant impensadas devian fer posar la pell de gallina al héroe de Sagunto.

Ell millor que ningú sab lo que son aquestas cosas. Y quan un general passa la vida gabelleant y empleant unicament dintre de l' exércit als seus amichs y coneguts, té de sufrir una impressió ben dolorosa al veure que se l' hi pujan á las barbas y al trobarse 'ls montats sobre del nás, quan menos s' ho esperava.

Sublevarse no es gran cosa. Pero sublevarse sense qu' ell ne sospiti res, de la nit al demati, quan se creya tenir la paela pèl mànech, 'l millor dit quan se figurava tenirlos tant segurs al menos com la criatura que al ficarse al llit, tanca 'ls soldats de plom dintre de la capsa, francament, aixó es massa.

Espanya entera 's gira assombrada y pregunta: —¿Y donchs de que serveix aquest bon home? Per

anar á las Corts y fer riure fins als banchs, no hi ha necessitat de que 's mo'esti.

Per dir tot lo sant dia qu' ell es l' autor de la restauració, no hi ha necessitat de que ho recordi.

¿Per passejar lo lloron?...

Verdaderament sota aquell casco que té la forma de una pirámide funeraria y sota aquell lloron que té la forma de un desmay de cementiri, hi cabria una lápida que digués:

Aquí yace una inteligencia.

Lo general Martinez Campos es mort. Un pronunciament l' enaltí y un pronunciament lo mata. Se cumploixen los sants Evangelis: «Qui á ferro mata á ferro mor'...»

De segur que l' haurian enterrat, fentli las salvas de ordenansa los mateixos que fusellavan als sargentos de Numancia, á no haverse suspés las garantías constitucionals, tancantse las válvulas dels vents de l' opinió pública.

Cadáver era que 's tenia dret y no l' hi faltava sino l' empenya per tumbalo. Ab una ventada de periódich n' hi havia prou per tirarlo á terra: per evitarho la premsa quedá subjecte al régimen arbitrari del estat de siti. L' insurrecció no havia succehit més qu' en quatre provincias espanyolas y no obstant l' estat de siti comprenia las 49 que forman la nació.

Perque han de saber que no 's tractava de assegurar l' ordre y de reprimir enérgicament als insurrectes. De lo que 's tractava realment era de assegurar al héroe de Sagunto y de cohibir á la premsa, privantli de formar judicis perillosos per l' existencia ministerial de aquest personatje.

En las aras del home del lloron queyan sacrificadas la llibertat y la llei.

Y pensar que 's tractava tant sols de la conservació de un cadáver.

Per aixó era ell tant enémich de que s' alsés la suspensió de las garantías.

Quan los demés ministres proposavan tornar al estat normal com un medi de demostrar que no tenian por, ell s' hi feya de pencas y amenassava ab presentar la dimissió, deixant desamparat y sense fiador al ministeri.

Y á pesar de la sèva oposició s' ha alsat la suspensió de las garantías, y ell ha hagut de passar per aquí ó per la porta.

No s' ha mogut.

¿Y cómo havia de moure's si 'ls morts no caminan?

—General, l' hi deyan aquest dia ¿creuria que no entench com encare forma part del ministeri?

Y ell vá respondre: —Tampoch ho entench jo.

La politica del dia es aixís: tot consisteix ab arraparse.

No hi ha més lema que 'l següent: «Qui dia passa, anv empeny»

Y are ab una excusa, are ab un altre, los cadáveres no son enterrats, esperant que 's belluguin y reviscan. ¡Impossible! Tot té remey menos la mort.

Diuen que la fusió no pot ser sustituhida de cap modo: que perque tornin los conservadors es massa d' hora, y que perque vingan los esquerrans no son encare prou maduras.

Y fora dels esquerrans y dels conservadors no hi ha res més per triar.

Podria ser.

En aquest cas, alerta, alerta sobre tot are qu' encare fá calor y certas descomposicions envenenan la atmósfera y produheixen terribles malalties, devegadas la peste, ab lo seu corteig de calamitats y estragos.

Pero ¿á qué apurarnos? ¿No estém nosaltres blindats ab la corassa de la democracia? ¿No possehim desinfectants enérgichs, poderosos, eficassos, contra 'ls quals s' estrellan totas las epidemias? Donchs res havém de teme de la descomposició.

En tot cas cuydin de prevenirse los que tenen lo mort á casa, que son los que corren més perill.

P. K.

UN NOU CATECISME.

II.

IGNORO si 'l bisbe de Segorbe tracta de continuar la reforma de la doctrina cristiana. Suposo que á horas d' ara, atrafagat ab aquesta batussa entre carlistas y neos, no déu estar d' humor pera escriure co'loquis religiosos.

Però com que qui fá un cove fá un cistell, ja veuran com al millor dia, quan estigui desenfeinat, nos compareix ab las mateixas infulas reformistas.

Jo, la veritat, en aquestas materias soch lo mateix que 'ls bisbes: se 'm ha ficat á la barretina fer un catecisme nou, y sortiré ab la mèva costi lo que costi... ¡ey! si no ha de costar gayre.

L' altre dia vaig fer lo cove: avuy veuran lo cistell. Continúa 'l diálech entre 'l sacerdot y 'l feligrés.

PREGUNTA —¿Qu' es virtut?

RESPOSTA.—No i' hi puch dir, perque may n' hi vist en lloch ni se de quin color vá vestida.

P.—¿Quantas son las personas de la Santissima Trinitat?

R.—¿Personas? Dugas.

P.—¿Cóm dugas?

R.—Sí, senyor: Pare y Fill.

P.—Y l' Esperit Sant ¿qu' es?

R.—Un... colom.

P.—¿Quantas son las virtuts cardinals?

R.—Quatre: nort, sur, est y oest.

P.—¿Eyl Aixó son los quatre punts y no las quatre virtuts.

R.—Ja l' hi he dit que de virtut no n' hi vist cap en ma vida.

P.—Pues recordi que son: prudencia, justicia, fortaleza y templansa. A veure, ¿qu' es prudencia?

R.—Una virtut propia dels que saben de viure.

A PROPÒSIT DE ALLÒ.

Quam no surt bé.

Quam surt bé.